

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoPr/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	1113228841
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1113228841.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C., narodeného I. proti žalovanému Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, IČO: 00603481, zastúpeného advokátskou kanceláriou NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Lazaretská 12, IČO: 35874465, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Cpr/8/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2023 sp. zn. 8CoPr/1/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) (v poradí druhým) rozsudkom z 25. marca 2022, č. k. 8Cpr/8/2013-259 určil, že výpoveď žalovaného daná žalobcovi listom zo 17. apríla 2013, doručená žalobcovi 26. apríla 2013, je neplatná a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie ustálil na základe vykonaného dokazovania a v súlade s platnou právnou úpravou, že neplatnosť výpovede pre nesplnenie si ponukovej povinnosti žalovaným voči žalobcovi, nie je dôvodná. Žalovaný si ponukovú povinnosť voči žalobcovi splnil a jeho postup bol súladný s ustanovením § 63 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či výpoveď bola v súlade s ustanovením § 74 Zákonníka práce prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Súd zistil z listu Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, oddelenia ľudských zdrojov z 1. marca 2013, adresovaného ZV OO pri Magistráte hlavného mesta SR Bratislavy a Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava, že 1. marca 2013 sa uskutočnilo spoločné rokovanie medzi primátorom hlavného mesta SR Bratislavy a predsedníčkou ZV OO pri Magistráte hlavného mesta SR Bratislavy za účelom prerokovania hromadného prepúšťania zamestnancov. Na rokovaní zástupcovia zamestnávateľa predložili ZV OO písomnú informáciu o pripravovanom hromadnom prepúšťaní zamestnancov a informovali ZV OO o dôvodoch hromadného prepúšťania a počte zamestnancov, s ktorými sa má

pracovný pomer rozviazať. V nadväznosti na túto informáciu o hromadnom prepúšťaní bol 15. apríla 2013 žalovaným predsedníčke ZV OO pri Magistráte hlavného mesta SR Bratislavy doručený zoznam zamestnancov, ktorým bude od účinnosti organizačnej zmeny od 1. mája 2013 zrušená pracovná pozícia. Týmto zamestnancom, ako je uvedené v predmetnom liste, mali byť ponúknuté neobsadené pracovné pozície a v prípade, že ponuku nebudú akceptovať alebo v ponuke sa nenachádza pre nich vhodná pracovná pozícia, stanú sa títo zamestnanci pre žalovaného nadbytoční a bude s nimi rozviazaný pracovný pomer z dôvodu podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Súčasne týmto listom žalovaný požiadal v súlade s ustanovením § 74 Zákonníka práce o prerokovanie výpovedí, na základe ktorých bude so zamestnancami uvedenými v priloženom zozname skončený pracovný pomer podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v prípade, ak nedôjde k dohode o skončení pracovného pomeru z tých istých dôvodov. Prílohou tohto listu bol zoznam zamestnancov, text výpovede, text dohody a záznam z rokovania o organizačnej zmene. V zozname zamestnancov je 36 zamestnancov, vrátane žalobcu. Text predloženej výpovede a text dohody je všeobecného znenia, bez uvedenia konkrétnych zamestnancov a konkrétnej situácie, týkajúcej sa toho ktorého zamestnanca. Text týchto úkonov je všeobecným vzorom. Na základe tejto žiadosti z 15. apríla 2013 došlo k rokovaniu medzi vedúcou Oddelenia ľudských zdrojov a predsedníčkou ZV OO pri Magistráte hlavného mesta SR Bratislavy s tým, že zamestnancom uvedeným v zozname bude predložený zoznam neobsadených pracovných miest a v prípade, že ponuku nebudú akceptovať alebo v ponuke sa nenachádza pre nich vhodná pracovná pozícia, stanú sa títo zamestnanci pre žalovaného nadbytoční a bude s nimi rozviazaný pracovný pomer z dôvodu podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

1.2. Súd prvej inštancie sa v tejto časti stotožnil v celom rozsahu s právnym vyhodnotením žalobcu a ustálil, že výpoveď doručená žalovaným žalobcovi nebola kvalifikovane prerokovaná s odborovou organizáciou zriadenou u žalovaného podľa ustanovenia § 74 Zákonníka práce, a to z dôvodu, že k žiadosti zamestnávateľa odborovej organizácii o prerokovanie skončenia pracovného pomeru z 15. apríla 2013 nebol predložený konkrétny návrh výpovede, týkajúci sa samotného žalobcu, ktorý by obsahoval náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, ale iba menný zoznam všetkých zamestnancov, s ktorými chcel žalovaný skončiť pracovný pomer z dôvodu nadbytočnosti v súvislosti s prijatou organizačnou zmenou. Z uvedeného dôvodu rozhodol tak, že žalobe vyhovel a určil výpoveď doručenú žalobcovi žalovaným dňa 26. 04. 2013 za neplatnú. Súd prvej inštancie mal za to, že k prerokovaniu výpovede musí dôjsť už v čase, keď sú naplnené všetky vecné dôvody a zákonné podmienky zamýšľanej výpovede, vrátane splnenia ponukovej povinnosti podľa ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce ako aj hmotnoprávnej podmienky zamýšľanej výpovede, čo v prejednávanej veci nenastalo. Žalovaný prerokoval výpoveď so zástupcami zamestnancov predčasne, teda nie riadne a kvalifikovane.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 30. mája 2023 sp. zn. 8CoPr/1/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je vecne správny. Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu správne zameral svoju pozornosť na posúdenie dôvodnosti výpovede z hľadiska, či možno predmetnú výpoveď považovať za riadne prerokovanú s odborovým orgánom zriadeným u žalovaného v súlade s ust. § 74 Zákonníka práce, a dospel k správne záveru, že táto podmienka platnosti výpovede v tomto prípade nebola dodržaná. Správne totiž prvoinstančný súd konštatoval, že k žiadosti zamestnávateľa odborovej organizácii o prerokovanie skončenia pracovného pomeru z 15. apríla 2013 nebol predložený konkrétny návrh výpovede, týkajúci sa samotného žalobcu, ktorý by obsahoval náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, ale iba menný zoznam všetkých zamestnancov, s ktorými chcel žalovaný skončiť pracovný pomer z dôvodu nadbytočnosti v súvislosti s prijatou organizačnou zmenou, pričom navyše v danom čase ešte neboli naplnené všetky vecné dôvody a zákonné podmienky zamýšľanej výpovede, vrátane splnenia ponukovej povinnosti podľa ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce ako hmotnoprávnej podmienky zamýšľanej výpovede, nakoľko žalobca ponuku inej práce obdržal 18. apríla 2013 a ponúknuté miesta odmietol až 26. apríla 2013.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že zástupcom zamestnancov bol jasne a presne interpretovaný dôvod výpovede zamestnancov uvedených v mennom zozname pričom to,

že zástupcom zamestnancov neboli predložené výpovede všetkých zamestnancov, ktorí sa stali nadbytočnými (na každého zamestnanca zvlášť) nie je možné považovať za nesplnenie prerokovania. Nemá totiž oporu v obsahu vykonaných dôkazov, z ktorých vyplýva, že konkrétna výpoveď z pracovného pomeru žalobcu nebola predmetom rokovania odborového orgánu, ktorý mal k dispozícii iba prijatú organizačnú zmenu, menný zoznam zamestnancov, s ktorými žalobca mienil skončiť pracovný pomer za podmienky, že neprijmú žiadne z ponúknutých miest a neuzavrú s ním ani dohodu o skončení pracovného pomeru. Odvolací súd poukázal na právne závery z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), vyslovené v jeho uznesení z 1. septembra 2009, sp. zn. 5Cdo/255/2008 (uverejnené v Zo Súdnej praxe pod č. 51/2009), podľa ktorých za prerokovanie výpovede podľa § 74 Zákonníka práce nemožno považovať len predloženie menného zoznamu zamestnancov, ktorým bude daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce; takéto konanie zamestnávateľa možno považovať len za jeho oznámenie o úmysle skončiť pracovný pomer s viacerými zamestnancami, pričom opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom výpoved' z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie zákonodarca sankcionoval jej neplatnosťou, by bola výlučne formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k veci so znalosťou problematiky. Rovnako v tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v rozsudku najvyššieho z 28. septembra 2006 sp. zn. 1Cdo/72/2006 (uverejnenom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 47/2007), podľa ktorých účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoved' v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou obsahujú náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 Zákonníka práce. S uvedenými závermi sa odvolací súd stotožnil a v dôsledku ich aplikácie v preskúmvanej veci, v ktorej bol odborovému orgánu predložený iba menný zoznam zamestnancov a iba vzorový koncept písomnej výpovede bez uvedenia konkrétnych údajov žalobcu, treba konštatovať, že záver prvoinštančného súdu o nesplnení podmienky prerokovania s odborovým orgánom je v danej veci správny a odvolacie dôvody žalovaného nie sú opodstatnené.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

3.1. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaný odôvodnil tým, že odvolací súd nesprávne interpretoval a aplikoval právne závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/255/2008 a judikát R 47/2007 - rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/72/2006 vo vzťahu k vyriešeniu právnej otázky, či nastali účinky splnenia povinnosti žalovaného vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v súlade s § 74 Zákonníka práce. Odvolací súd nereflektoval zásadné skutkové rozdiely, tieto úplne opomenul zhodnotiť a vysporiadať sa s nimi a v dôsledku uvedeného sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Dovolateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2023 sp. zn. 9Cdo/158/2022, v ktorom boli vymedzené kritéria kvalifikovaného prerokovania výpovede podľa § 74 Zákonníka práce s tým, že žalovaným boli naplnené všetky tieto kritéria. Odvolací súd síce aplikoval relevantné rozhodnutia najvyššieho súdu, avšak tieto nesprávne interpretoval. Odvolací súd nebral vôbec do úvahy skutočnosť, že na rozdiel od prípadov riešených rozhodnutiami najvyššieho súdu, na ktoré odvolací súd poukazoval, v predmetnej veci žalovaný riadne informoval odborový orgán o zákonnom výpovednom dôvode, ten nezameniteľne vymedzil a dodatočne nemenil.

3.2. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil dvomi otázkami, ktoré doposiaľ neboli vyriešené dovolacím súdom: a) či žiadosť o prerokovanie výpovede obsahujúca menný zoznam zamestnancov a všeobecný vzor výpovede je splnením požiadavky podľa § 74 v spojení s § 61 ods. 2 Zákonníka práce; b) otázka časovej a vecnej nezávislosti medzi prerokovaním výpovede podľa § 74 Zákonníka práce a ponukovou povinnosťou zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce. K prvej otázke sa žalovaný vyjadril tak, že žiadosť o prerokovanie výpovede obsahujúca všetky náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka je v súlade s vyššie uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR dostatočná na to, aby nastali účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa podľa § 74 Zákonníka práce, a preto k nej nie je potrebné prikladať konkrétny návrh výpovede. Pri druhej otázke zastáva žalovaný názor, že nesplnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa nie je podmienkou kvalifikovaného prerokovania výpovede podľa § 74 Zákonníka práce. Účasť zástupcov zamestnancov na

skončení pracovného pomeru má smerovať k ochrane zamestnancov, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie, čo podľa názoru žalovaného nemožno efektívne dosiahnuť vtedy, keď je výpoveď už finálne pripravená na doručenie zamestnancovi a poslednou podmienkou jej platnosti je len jej (formálne) prerokovanie so zástupcami zamestnancov.

3.3. Pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP žalovaný poukázal na to, že najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (viď R 47/2007, 9Cdo/158/2022, 4Cdo/160/2012, 5Cdo/255/2008, 5Cdo/140/2010, 1MCdo/2/2008) dospel k záveru, že na splnenie povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce je nevyhnutné, aby žiadosť o prerokovanie alebo návrh výpovede obsahovali náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce. Následkom absencie týchto náležitostí v žiadosti o prerokovanie alebo v návrhu výpovede je nekvalifikované prerokovanie výpovede. Naopak najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 9Cdo/139/2022 a sp. zn. 7Cdo/38/2022 dospel k rozdielnemu záveru, keď uvádza, že nedostatky žiadosti o prerokovanie možno zhojiť na samotnom prerokovaní, ktorým zamestnávateľ splní svoju povinnosť podľa § 74 Zákonníka práce. Odvolací súd predmetnú vec nesprávne právne posúdil, keď nebral dostatočne do úvahy skutočnosť, že nedodržanie písomnej formy žiadosti o prerokovanie výpovede podľa § 74 Zákonníka práce nespôsobuje jej neplatnosť. Preto je nevyhnutné skúmať, či náležitosti žiadosti neboli splnené v rámci samotného prerokovania medzi zamestnávateľom a odborovým orgánom.

3.4. Dovolaací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP vymedzil tak, že súd prvej inštancie dostatočne nevykonával a nevyhodnotil dokazovanie ohľadom prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov, ktoré však predstavovalo nosnú skutočnosť pre posúdenie platnosti výpovede, čo odvolací súd nijako nereflektoval. Odvolací súd sa nijakým spôsobom nevyrovnal s argumentáciou žalovaného obsiahnutou v odvolaní v súvislosti s posúdením, či došlo ku kvalifikovanému prerokovaniu výpovede.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca (č. l. 385 a nasl.), ktorý navrhol dovolanie odmietnuť pre jeho zmätočnosť pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP i pre neexistenciu uvádzaného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP nie sú v danom prípade naplnené ani pri ich jednotlivom a vzájomne izolovanom posudzovaní. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 8. decembra 2023 zotrval na svojej dovolacej argumentácii a rovnako aj žalobca vo svojom následnom vyjadrení z 27. decembra 2023 sa neodchýlil od svojej argumentácie obsiahnutej vo vyjadrení k dovolaniu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

12. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

13. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v odbore právo, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje

prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

15. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

15.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

15.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a nesprávne zistenie skutkového stavu.

16.1. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

16.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Za predpokladu, že ide o rozhodné závery na ktorých stojí súdne rozhodnutie, keďže sa nevyžaduje odpoveď na každú vznesenú námietku. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných

prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16.3. Podľa dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený, či rozporuplný. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. Podľa názoru dovolacieho súdu sa sudy nižšej inštancie vyčerpávajúco venovali všetkým pre vec rozhodným aspektom prejednávaneho sporu (viď body 8. až 10. rozsudku dovolacieho súdu v spojení s bodmi 11. až 20. rozsudku súdu prvej inštancie). Dovolací súd s poukazom na obsahovú stránku dôvodov rozhodnutí oboch sudov konštatuje, že tieto zhodne dospeli k záveru, že k žiadosti zamestnávateľa (žalovaného) odborovej organizácii o prerokovanie skončenia pracovného pomeru z 15. apríla 2013 nebol predložený konkrétny návrh výpovede týkajúci sa samotného žalobcu, ktorý by obsahoval náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce a v danom čase neboli naplnené všetky vecné dôvody a zákonné podmienky zamýšľanej výpovede a z tohto dôvodu preto neboli splnené podmienky platnosti výpovede v podobe prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce. Konkrétna výpoveď z pracovného pomeru nebola predmetom rokovania odborového orgánu. Dovolací súd pripomína, že rozhodnutie súdu prvej inštancie tvorí s rozhodnutím dovolacieho súdu jeden celok a tak k nemu treba pristupovať. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný tak v tomto kontexte neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Žalovaný vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta okrem iného aj to, že odvolací súd dostatočne nevykonal a nevyhodnotil dokazovanie ohľadom prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov. Nie je zrejme aké konkrétne návrhy na dokazovanie mal dovolateľ na mysli, kto ich mal iniciovať a čo mali navrhnuté dôkazy preukazovať. Napokon nie je jasné, v čom dovolateľ vymedzuje deficit zisteného skutkového stavu. Na tomto mieste dovolací súd uvádza, že obsah spisu neprezrádza, aby dovolateľ v odvolacom konaní navrhoval vykonať konkrétne dôkazy, alebo aby tu bola potreba nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) pre prípadné doplnenie dokazovania a potreby ustálenia skutkového stavu veci inak ako ho zistil súd prvej inštancie. Naopak odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý považoval za postačujúci pre svoje rozhodnutie a z neho pri rozhodovaní vychádzal nepovažujúc za potrebné opakovať alebo doplniť dokazovanie. Nie je prípustné, aby dovolací dôvod bol vymedzený dovolateľom s odkazom na jeho skoršie podania pred prvostupňovým alebo odvolacím súdom (§ 433 CSP).

17.1. Dovolací súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

17.2. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací dôvod takto dovolateľom vymedzený nebol.

17.3. Nedostatočne zistený skutkový stav vecí, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

17.4. Súd prvej inštancie aj odvolací súd vytvorili dostatočný priestor žalovanému, aby mohol naplniť povinnosť predniesť rozhodné tvrdenia a v nadväznosti na tieto i naplniť povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Žalovaný uvedený procesné práva i povinnosti pred súdmi realizoval.

17.5. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj v dôsledku právnej argumentácie odvolacieho súdu (ohľadom splnenia podmienok na prerokovanie výpovede s odborovým orgánom podľa § 74 Zákonníka práce), čím malo byť porušené jeho právo na spravodlivý proces, dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením vecí (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmatečnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020).

17.6. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

18.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18.2. Právnym posúdením vecí treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie vecí nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

18.3. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

18.4. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne

tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9Cdo/315/2020, 9Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

18.5. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní uviedol, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré videl v nesprávnom posúdení právnej otázky, „či nastali účinky splnenia povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v súlade s § 74 Zákonníka práce“. V súvislosti s touto otázkou uviedol, že odvolací súd nesprávne interpretoval a aplikoval v prejednávanej veci právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutiach - uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/255/2008 a judikát R 47/2007 - rozsudok najvyššieho súdu 1Cdo/72/2006. Súd prvej inštancie v spojení odvolacím súdom vo svojich rozhodnutiach určil neplatnosť výpovede na tom právnom a skutkovom základe, že žalovaný (zamestnávateľ) k žiadosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru nepredložil konkrétny návrh výpovede ale iba menný zoznam všetkých zamestnancov, s ktorými žalovaný mienil skončiť pracovný pomer z dôvodu nadbytočnosti, a pretože v čase prerokovania výpovede ešte neboli naplnené vecné dôvody a zákonné podmienky výpovede pre nesplnenie si ponukovej povinnosti v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje nevymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože žalovaný iba poukazoval na skutkové rozdiely s uvedenými rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré sa podľa neho na riešenie tohto sporu nevzťahovali a poukazoval na všeobecné zhrnutie podmienok v uznesení najvyššieho súdu z 28. februára 2023 sp. zn. 9Cdo/158/2022 pre splnenie prerokovania výpovede v zmysle § 74 Zákonníka práce, ktoré podľa svojho názoru splnil. Takým spôsobom sa mu však nepodarilo vymedziť odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd pri posúdení otázky predloženia menného zoznamu zamestnancov pre účely prerokovania výpovede odborovým orgánom sa neodklonil od rozhodnutia 5Cdo/255/2008 a judikátu R 47/2007, keď takú žiadosť zamestnávateľa považoval za všeobecnú a formálnu, nespôsobilú na prerokovanie, resp. išlo len o oznámenie zamestnávateľa o úmysle skončiť pracovný pomer s viacerými zamestnancami, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom výpoveď. V argumentácii k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolateľ nepoukázal na žiadne rozhodnutie, od ktorého by sa odvolací súd odklonil. Dovolací súd navyše k rozhodnutiu sp. zn. 9Cdo/158/2022 poukazuje na rozdielne skutkové okolnosti takej veci, kde bolo preukázané, že výpoveď zamestnanca ako taká bola prerokovaná s príslušnou odborovou organizáciou.

18.6. V dovolaní došlo k formulovaniu právnej otázky (len) vo veľmi všeobecnej rovine (či „nastali účinky splnenia povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v súlade s § 74 Zákonníka práce“) za situácie nevzťahujúcej sa ku konkrétne riešenej relevantnej právnej otázke, pri ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd uvádza, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nezodpovedá právnej úprave. Právna argumentácia v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu prima facie nesignalizuje možný odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ex officio ingerencia dovolacieho súdu majúca za následok reštauráciu dovolacieho dôvodu s novým vymedzením jeho obsahu, patričným komentárom i hľadaním a označením vhodnej judikatúry dovolacieho súdu, by mohla byť neprípustným súdnym zásahom narušajúcim samú materiálnu podstatu spravodlivého procesu i princípov rovnosti (vrátane „rovnosti zbraní“) a kontradiktórnosti civilného sporového konania. Z uvedeného plynie, že dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na vlastných domnienkach alebo predpokladoch, nemôže nahrádzať kvalifikovaný servis poskytovaný právnym zástupcom, lebo vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry dovolateľa (porovnaj IV. ÚS 372/2020).

19. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

19.1. Relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP), a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

19.2. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

19.3. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v dovolaní formuloval dve otázky, a) či žiadosť o prerokovanie výpovede obsahujúca menný zoznam zamestnancov a všeobecný vzor výpovede je splnením požiadavky podľa § 74 a § 61 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len „prvá otázka“) a b) otázka časovej a vecnej nezávislosti medzi prerokovaním výpovede podľa § 74 Zákonníka práce a ponukovou povinnosťou zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len „druhá otázka“).

19.4. Vo vzťahu k prvej otázke dovolací súd poukazuje na závery odvolacieho súdu, v zmysle ktorých v bode 10 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu konštatoval, že konkrétna výpoveď z pracovného pomeru žalobcu nebola predmetom rokovania odborového orgánu. Z rozsiahlej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/128/2021, 7Cdo/38/2022, 9Cdo/158/2022) vyplýva, že predmetom prerokovania medzi zamestnávateľom a zástupcami zamestnancov má byť konkrétna výpoveď daná zamestnancovi, pričom ak nie je obsiahnutá v samotnej žiadosti o prerokovanie výpovede, možno tento nedostatok dodatočne zhojiť na samotnom prerokovaní. V práve riešenom spore však žalovaný ani netvrdil, že by na uskutočnenom prerokovaní 15. apríla 2013 došlo k prerokovaniu výpovede vo vzťahu k žalobcovi.

19.5. Keďže sudy nižšej inštancie rozhodli v predmetnej veci na tom základe, že konkrétna výpoveď žalobcu nebola prerokovaná medzi žalovaným a zástupcom zamestnancov a tiež aj z dôvodu, že k dátumu prerokovania nebola voči žalobcovi splnená ponuková povinnosť v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, vzhľadom na riešenie prvej otázky je druhá otázka bez právneho významu. Dovolací súd k tomu nad rámec poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 20. februára 2019 sp. zn. 8Cdo/117/2018, kde zo skutkového stavu veci vyplýva, že zamestnávateľ si svoju ponukovú povinnosť splnil ešte pred tým, než predmetná výpoveď bola doručená zamestnancovi a najvyšší súd v bode 19. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, že výpoveď daná žalobkyni je platným právnym úkonom.

20. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu).

20.1. Podľa žalovaného „Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach (viď R 47/2007, 9Cdo/158/2022, 4Cdo/160/2012, 5Cdo/255/2008, 5Cdo/140/2010, 1MCdo/2/2008) dospel k záveru, že na splnenie povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce je nevyhnutné, aby žiadosť o prerokovanie alebo návrh výpovede obsahovali náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce. Následkom absencie týchto náležitostí v žiadosti o prerokovanie alebo v návrhu výpovede je nekvalifikované prerokovanie výpovede. Naopak, Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 9Cdo/139/2022 a sp. zn. 7Cdo/38/2022 dospel k rozdielnemu záveru, keď uvádza, že nedostatky žiadosti o prerokovanie možno zhojiť na samotnom prerokovaní, ktorým zamestnávateľ splní svoju povinnosť podľa § 74 Zákonníka práce.“ Z predmetnej dovolacej argumentácie možno vyvodit', že podľa žalovaného existuje rozdielna rozhodovacia prax odvolacieho

súdu, či je potrebné, aby už samotná žiadosť o prerokovanie alebo návrh výpovede obsahovali náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce, alebo prípadné nedostatky žiadosti o prerokovanie možno zhojiť na samotnom prerokovaní výpovede. Ako už dovolací súd uzavrel v bode 19.4. tohto uznesenia, žalovaný v priebehu konania ani netvrdil, že výpoveď žalobcu dodatočne zhojil na samotnom prerokovaní so zástupcami zamestnancov. V takom prípade platí, že právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pokiaľ dovolateľ namietať správnosť a úplnosť skutkových zistení ohľadom nerovnakého zaobchádzania, tieto nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsobom akým dovolateľ vidí a vymedzuje rozdielnosť v rozhodovaní dovolacieho súdu v skutočnosti rozdielnosťou nie je, lebo ide o riešenia, ktoré sa nevylučujú, ale sú spôsobilé obstať popri sebe.

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného, ktorým namietať nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

22. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

22.1. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti a právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019).

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalovaný (§ 256 ods. 1 CSP), žalobcovi žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

24. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.